

der er noget, jeg har misforstået, vil jeg gerne have bekræftet, at det er sådan, for det giver os jo helt andre udfoldelsesmuligheder til at forlange sygeplejeuddannelser.

Det er rigtigt, at der er sket en vis udvidelse i de senere år, ministeren nævnte fra 2.400 til 2.800. Det er jeg godt klar over, og jeg er også godt klar over, at der er nogle af pladserne, der ikke er besat, fordi det især i yderamterne er lidt svært.

Der er to ting, jeg vil gøre opmærksom på i denne forbindelse. Den ene er, at denne udvidelse er meget beskeden i forhold til den udvidelse, der er sket på andre områder, hvor der også er arbejdskraftmangel, dog de færreste steder så tungtvejende som hos sygeplejerskerne, nemlig på lægeuddannelsen og pædagoguddannelsen. Der har ministeren dog været handlekraftig nok til at foretage udvidelser, der er markant større end dem, vi har på sygeplejerskeuddannelsen.

Den anden ting er, at netop fordi amterne undlod i tide at dimensionere sygeplejerskeuddannelsen stærkt nok, har vi jo et akkumuleret behov, og nu, hvor tilgangen falder, gælder det i hvert fald om, at der ikke er nogen, som ønsker at blive sygeplejerske, der afvises fra det; heller ikke selv om de lever i Nordsjælland, og der er pladser i Nordjylland.

Endelig vil jeg dog i denne forbindelse gøre opmærksom på, at der for nylig kom en amtslig rapport om behovet for sygeplejersker, hvor man sad og regnede ud efter bedste planøkonomiske principper, hvor mange der kunne forventes at være brug for i de forskellige år, præcis sådan som staten dimensionerede i forhenværende undervisningsminister Ritt Bjerregaards tid og i begyndelsen af Bertel Haarders tid, men jeg forstår, at vi statsligt har forladt denne tankegang.

Vi uddanner så vidt muligt dem, der melder sig, vi forsøger ikke at dimensionere præcise uddannelsespladser til det forventede arbejdsmarked, for det er vores alle sammens erfaring, at det slår fejl, og det viser sig også på sygeplejeområdet. Der sker ting og sager, der er nogle, der forlader faget, som hr. Frank Dahlgaard siger, og hvad enten de går over til andre fag, går på orlov, eller hvad de nu gør, viser det sig, at de dér planøkonomiske forsøg på lige præcis at uddanne det antal, der er behov for, ikke fungerer, fordi samfundet ændrer sig.

Det var det, jeg ville sige om dimensioneringen; så kommer selve perspektiverne i det bredere samarbejde.

Dér undrer det mig, at ministeren kunne sige, at ingen af de uddannelser, der er tale om, ønsker det. Det er simpelt hen ikke mine meldinger. Jeg har kontakt til en væsentlig del af disse uddannelser, og jeg får de stik modsatte meldinger, men vi kan og bør opklare under udvalgsarbejdet, hvad de forskellige derude egentlig mener. Hvad mener terapeuterne, hvad mener sygeplejerskerne selv, hvad mener laboranterne osv.? Som sagt er mine meldinger direkte anderledes end ministerens og går ud på, at der er behov for og ønske om en større sammenhæng.

Jeg er klar over, og dér tror jeg ministeren har ret, at det aktuelle behov, de fleste føler, er for kandidatuddannelser. Det har de ikke, det vil de gerne have, og det lægger de kræfterne i; men der er også behov for en bedre koordinering længere nede.

Jeg er ked af, at vi ikke har fået den rapport fra Uddannelsesrådet, som ministeren omtalte. Ikke alene havde vi et møde i Uddannelsesudvalget, vi skrev faktisk også engang en beretning om det og tilkendegav vort ønske, og det var vel rimeligt, at vi på et eller andet tidspunkt fik en tilbagemelding. Jeg forstår så, at den er på vej; det havde egentlig været rart, hvis jeg havde haft den ved denne debat, men det kunne så ikke nås.

Til de andre ordførere: Fru Lis Greibe gentog stort set, hvad ministeren havde sagt, og det er måske ikke så underligt. At fru Mariann Fischer Boel ikke støttede forslaget, kommer ikke bag på mig, for vi har også i vores parti haft en diskussion mellem den amtslige del og den ikke-amtslige del. Den amtslige del er ikke tilhænger af dette forslag, og da Venstre jo er et meget amtsligt parti, havde jeg egentlig heller ikke ventet støtte fra Venstres side.

Derimod undrer det mig nok, at hr. Frank Dahlgaard gik så kraftigt imod, for Det Konservative Folkeparti er ikke kendt for at være et amtsligt parti, tværtimod er det et parti, der ønsker amterne nedlagt.

I den forbindelse må jeg måske sige også til hr. Kørpe Christensen, at det er ikke vores intention med dette forslag at nedlægge amterne, tværtimod var der måske nogle uddannelser, der kunne flyttes fra staten over til amterne. Jeg kunne pege på, at det jo egentlig var naturligt for de faglige uddannelser, hvis de videregående uddannelser var samlet under staten, og ungdomsuddannelserne så til gengæld var samlet hos amterne.